
SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI

BOHUSLAV PROCHÁZKA (*1938)

VYPRACOVALI: Matěj Hladík, Barbora Horáčková, Vít Koza, Kryštof Podhora, Magdaléna Vršovská

VYUČUJÍCÍ: Mgr. Helena Kopřivová

ŠKOLA: ZÁKLADNÍ ŠKOLA KOLÍN II., KMOCHOVA 943

PROSINEC 2017

Vít:

Život Bohuslava Procházky poznamenaly obě totality. Jeho rodinu ale nejvíce zasáhla kolektivizace v 50. letech. O statek v Přítokách, kde pan Procházka strávil dětství, přišli.

1.54 – 2.28

„V roce 1950, 51 nám zabrali statek a vystěhovali. Otec byl prakticky zaměstnán na Příbrami na dolech a měl zákaz kutnohorskýho okresu. Matka měla čtyři děti nás na starost. Neměla potravinový lístky, který tenkrát byly a bez nich se nic nedostalo. Otec měl zákaz jiný práce a prakticky byl několik let na Příbrami na šachtu, pak teprve, když se to trošičku uvolnilo, tak přešel na šachtu sem do Kutné Hory, no a prakticky to na něm zanechalo tak zdravotní potíže, že umřel na silikózu.“

Magdaléna:

V roce 1920 byla v Čáslavi založena Střední hospodářská škola. U jejího zrodu stál také dědeček pana Procházky. Byl dokonce jejím prvním ředitelem. Režim ale nestál o syny hospodářů a všemožně komplikoval cestu za vzděláním i dalším generacím.

3.23 – 3.36

„Prakticky jsme museli do učňovské školy do Horek nad Jizerou. Vzpomínám na to hezky, protože jsme tam byli všechny takřka postižený, který byli vystěhovaný.“

Kryštof:

Ani plnění vojenské základní služby nebylo standardní. Pan Procházka byl 1. 7. 1957 povolán do 13. technického praporu v Ostravě. Vojna pro něj tedy znamenala těžkou práci v šachtách.

9.40 – 11.06

„Mělo to jednu výhodu, že nám platili, ale ne podstatně, že jo tam. Co jsme si vydělali, to nám dali. Strhávali si na ubytování a na stravu, takže my jsme si vojnu ještě platili. No, ale v tý době toho prvního roku. No, na tý šachtě, kdo to nezažil, byl celej život venku a pak teda bejt v podzemí. Když člověk jel tou klecí dolů a byly to čtyřpodlažní klece, který nás pouštěli dolů do tý šachty a viděl, jak se ta dírka nahoře zmenšuje a zmenšuje až se ztratila. Sjeli jsme, dělali jsme v hloubce asi tisíc metrů, ale nebylo to podstatný, že jo, tam se hloubka na tom pracovišti nepoznala prakticky. Přijeli jsme dolů tou klecí, vysedli jsme, nasedali jsme do tech vozíků na uhlí, po dvou, no a jeli jsme na pracoviště třeba tři kilometry, že jo to. A tam jsme teda dělali na stěnu. Než jsme se na tu stěnu dostali – těžní, tak si nás zřejmě dost prohlédli, kdo co může a kdo co nemůže, a tak se tvořila parta těžní, že jo. Tam prostě... My jsme na tý vojně byli jenom proto, abysme makali a taky se to od nás čekalo.“

Matěj:

Významnou část života prožil pan Procházka jako agronom. Pracoval v Jindicích, v Uhlířských Janovicích a po sametové revoluci konečně i na svém rodném statku v Přítokách.

21.37 – 22.24

„Statky se rušily. A byli jsme postavený s rodinou před to, s Evinou a s mladejma, jestli teda co dál. Statek prakticky zrušil z hodiny na hodinu, rozvázal s námi pracovní poměr. A dohodli jsme se teda, že se s mladejma, s Evinou a s Vojtou, že se vrátíme domů na statek. No bylo to hrozný, že jo, neměli jsme kde bydlet, nebyly stáje, nebyla tady voda, nebyla tady elektrika, to se všechno zlikvidovalo před náma a my jsme začínali od píky.“

Barbora:

Dnes patří Procházkových hospodářství k těm, která jsou vedena s náležitou péčí, a jeho složitou historii bychom na něm nepoznali. Pan Procházka jej svým nástupcům oficiálně předal v roce 2009, nicméně jeho životní zkušenosti, moudrost a síla budou na statku v Přítokách vždycky hrát nepostradatelnou roli.

(znělka: GoGo Penguin – All Res 1. 25)